

Ik staar mijn ouders aan.
'Leuk nieuws hè!' juicht mama.

Door haar en papa staat mijn leven op het punt uit elkaar te gaan knallen, maar toch stralen ze. Lachend en klef staan ze naast me, mijn vader heeft zijn handen om mijn moeders buik geslagen.

Ik leg mijn telefoon op tafel. Ik was een filmpje aan het kijken over het Copernicus College. De voice-over vertelt vrolijk dat er voor elk wat wils is, of je nu houdt van kunst, sport of science, maar papa's stem is vrolijker. En harder.

'Je wordt een grote broer, Vito!'

BOEM!

Ik storm naar mijn kamer en laat me op mijn bed vallen. Ik staar naar het sterrenstelsel op de oude poster naast mijn bed: de zon midden in een cirkel van negen planeten. Mercurius, Venus, Aarde, Mars, Jupiter, Saturnus, Uranus, Neptunus en Pluto. De snelste, de warmste, de levende, de rode, de grootste, de geringde, de gekantelde, de blauwe en de kleine, ijskoude – mijn favoriet.

‘Vito?’ Ik hoor mijn ouders de trap op komen. Ze kloppen op mijn deur, komen binnen voordat ik ‘ja’ of ‘nee’ kan zeggen en gaan op de rand van mijn bed zitten.

Mama probeert haar hand op mijn hoofd te leggen, maar ik draai van haar weg.

Ze zucht. ‘Wij wilden dit al zo lang,’ zegt ze zacht. ‘Net als jij.’

Net als ik? Hoe komt ze daar nou bij?

‘Om precies te zijn al zes jaar, vijf maanden en zeven dagen.’

Wáár heeft ze het over?

Zes jaar, vijf maanden en zeven dagen geleden waren we een paar dagen in Londen met zijn drieën, zegt papa. Of ik dat soms niet meer weet. Natuurlijk weet ik het nog! We gingen naar het park met de tamme eekhoorns, in het reuzenrad en naar het museum met de dino's. Maar wat ik me nog het best kan herinneren, is het museum met de zwarte wand. Midden op die wand draaide de aarde rond haar as. Niet echt natuurlijk, maar een afbeelding van de aarde. Daaromheen zaten ontelbaar veel kleine lichtpuntjes. Die moesten alle satellieten en andere objecten voorstellen die de mensen de ruimte in hebben gestuurd.

'Wat nou als ze kapotgaan, papa?' vroeg ik toen. Ik kon mijn ogen niet van die wand afhouden.

Mijn vader legde uit dat er een soort ruimtekerkhof bestaat voor satellieten die het niet meer doen, een *graveyard orbit*.

'Is stuk zijn dan hetzelfde als dood zijn, papa?'

Hij knikte. 'Als een apparaat niet meer te repareren is, zou je het zo kunnen zeggen, ja.'

Ik vroeg me af of er dan ook een hemel was voor dode apparaten en waar die dan was. Vlak bij dat kerkhof of op een andere plek in de ruimte?

Papa haalde zijn schouders op. 'Waar is mama eigenlijk?'

Mijn moeder zat ondertussen in een piepklein, stikdonker kamertje te kijken naar een filmpje waarin je kon zien hoe een baby groeit in de buik. Het duurde maar een paar minuten. Ik heb geen idee hoeveel keren ze het al had bekeken, voordat wij erbij kwamen zitten.

Ik vond het maar een raar filmpje: ontelbaar veel kikkervisjes zwommen op hun hardst door een roze gangenstelsel van een soort grot. Een

ervan veranderde daarna binnen negen maanden in een baby.

‘En die andere visjes dan?’ vroeg ik.

‘Die gaan dood,’ zei papa.

Ik weet zelfs nog dat ik toen voor me zag hoe ze na hun dood met z’n allen naar de hemel gingen en hoe druk het daar moest zijn, vol visjes die niet op tijd bij een eitje hadden kunnen komen.

‘Toen zei jij dus dat je zo graag nog een broertje of zusje zou willen,’ zegt papa. ‘En daarom zijn wij er sindsdien,’ hij maakt een enzo-voorts-gebaar, ‘mee bezig. Want wij wilden het ook heel erg graag!’

Ik wil dit allemaal niet weten. Bovendien is het niet waar. Dat ik dat gezegd zou hebben, bedoel ik. Dat ik het gewild zou hebben. Dat weet ik heel zeker.

‘We zijn zo blij dat het eindelijk gelukt is en dat we nog zo’n leuk jongetje als jij gaan krijgen. Of een meisje, dat zou geweldig zijn.’

Nog een leuk jongetje zoals ik, of een meisje? Ik wil dat alles blijft zoals het is. Ik vind het helemaal goed zo.

‘Joehoe, planeet aarde voor grote broer Vito!’ Mijn moeder probeert me te kietelen, maar ik duik weg.

‘Ik heb dat helemaal niet gezegd. En jullie hebben mij niks gevraagd.’

‘Het zou ook wel een beetje gek zijn,’ grapt mijn vader, ‘als ik daarvoor toestemming aan jou zou vragen. Zo van “Zeg Vito, vind je het goed dat mama en ik vanavond een potje van je hupsakee gaan doen? We willen namelijk zo graag nog een kind.”’

Mama lacht.

‘Gatver!’ roep ik. ‘Jullie zijn veel te oud om nog een baby te... krijgen.’

‘Welnee,’ zegt papa. ‘We waren gewoon nog heel jong toen we jou kregen.’

‘Nu is het twaalf jaar later.’

‘We zijn nog steeds jong genoeg,’ zegt papa.

Jong genoeg? Zij misschien, maar ik ben al twaalf! Ik ga bijna naar de brugklas. Bovendien heb ik Gijs. Ik draai weer op mijn zij, naar mijn sterrenstelsel aan de muur.

Even is het doodstil. Dan zegt mama: 'Ik begrijp heel goed dat je tijd nodig hebt om aan het idee te wennen, Vito. We laten je even alleen. Kom je wel op tijd naar beneden voor de open dag?'

O ja. De open dag. Het laatste waar ik nu zin in heb.

'Ik wil niet met jullie,' zeg ik. 'Ik ga wel met Gijs.'

Als ik bij Gijs aankom, is hij in de tuin de bal aan het hooghouden. Hij telt hardop. ‘Achtendertig, negenendertig...’ Lilo zit een paar meter bij hem vandaan sloom naar hem te kijken. Zodra ze me ziet, begint ze te kwispelen.

‘Hé!’ Gijs schopt de bal naar me en ik kaats hem terug.

‘Mag ik met jou mee naar de open dag? Het kwam niet zo goed uit bij mijn ouders.’

‘Tuurlijk!’ Gijs gaat naar binnen om zijn moeder te halen en dan gaan we.

‘Gezellig dat je meerijdt,’ zegt Evelien. Ze kijkt me aan via het achteruitkijkspiegeltje van de auto.

‘Hoe gaat het met je ouders?’

Zou ze het al weten? Ze is een vriendin van mijn moeder, dus het zou kunnen.

‘Pieter moet zeker weer een tv-show opnemen straks? En Maya heeft natuurlijk weer stapels nakijkwerk. Nou ja,’ glimlachend haalt ze haar schouders op. ‘Ze heeft energie voor twee, die moeder van jou.’

Dan rijden we de straat in van het Copernicus College.

De school ligt half verscholen achter dikke, hoge bomen die er als gevangenisbewakers omheen staan. Het is een saai gebouw van twee verdiepingen met donkere bakstenen en een plat dak.

Door zware, dubbele deuren gaan we naar binnen. We komen in een hal met trappen aan beide kanten, heel veel kinderen en ouders, slingers en vlaggetjes, door leerlingen gemaakte kunstwerken, overal de geur van koffie en veel geluid. Gepraat, gelach, stampende muziek. Er zijn lange

gangen met om de paar meter een openstaande deur, naar een lokaal met hoge, smalle ramen zonder uitzicht. Tenzij je wat boomtoppen en de lucht uitzicht wilt noemen. En er zijn veel leraren met grijs haar, geruite overhemden en donkergroene jasjes. Alleen de jonge gymleraar draagt een donkerblauw trainingspak. Gijs maakt meteen een praatje met hem. 'Ik wil naar de sportklas!'

'Fantastisch! Kom zo meteen vooral naar een van de gymzalen.'

Dat doen we.

Gijs maakt salto's op de trampoline, klimt in de klimwand en scoort met gemak in de basket én in de korf. Gijs is niet alleen goed in voetballen, hij heeft talent voor alle sporten. En voor nieuwe mensen leren kennen, want hij kletst met iedereen die hij ziet.

Ik ken Gijs al vanaf groep 1, ik weet hoe hij is.

Nu doet Gijs een 'drag flip'. De gymleraar geeft hem een high five. 'Dat ziet er goed uit!'

Dan kijkt hij naar mij. 'En naar welke klas wil jij?'

'Hij is mijn beste vriend en hij is heel slim. Hij wordt later astronoom. Toch, Vito?' Gijs port met zijn elleboog in mijn zij.

Sterrenkundigen onderzoeken het heelal. Ze bestuderen de ruimte op afstand, ze reizen er niet naartoe, want dat duurt veel te lang. Toen ik daar een poos geleden achter kwam, was ik wel even teleurgesteld. En toen ik ontdekte dat je er heel veel voor moet studeren en er bijna geen werk in te vinden is, ook. Dus nu weet ik het niet meer zeker. Maar dat weet Gijs niet; we hebben het er bijna nooit over.

Ik vermijd de blik van de gymleraar en knik.

Als we naar huis rijden, begint het te regenen. Gijs zit met glinsterende ogen naast me op de achterbank, de linnen tas die we bij de uitgang kregen, gevuld met een pen van het CC, een folder en een inschrijfformulier op zijn schoot. 'Ik ga het straks meteen invullen,' zegt hij. 'En ik moet een

brief schrijven over waarom ik zo graag in de sportklas wil. Denk je dat ik erin kom, mam?’

‘Ik hoop het. Het lijkt me een heel leuke school,’ zegt Evelien.

Mijn tas staat tussen mijn voeten. Ik zet ze wat verder uit elkaar, zodat hij opzij valt. Dan schuif ik hem onder de stoel. ‘Zullen we eerst een potje gamen?’